

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 lutego 2014 r.,
sprawy **W. Ś.**,
skazanego z art. 291 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego,
z dnia 13 września 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 21 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

W. Ś. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 listopada 2012 r., W. Ś. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście)

stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł między innymi obrońca oskarżonego W. Ś., stawiając zaskarżonemu orzeczeniu Sądu Okręgowego zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 września 2013 roku, zmienił zaskarżony wyrok wobec W. Ś. w ten sposób, że uznał go za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym, iż przyjął, że został on popełniony w październiku 2008 roku i za ten czyn skazał go na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 września 2013 roku wniósł obrońca skazanego W. Ś. zarzucając naruszenie art. 294 § 1 k.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 i 410 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego W. Ś. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego

jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To skrótowe przypomnienie zasad i granic postępowania kasacyjnego stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego W. Ś. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których nie tylko częściowo powielono zarzuty zawarte w apelacji, ale także w znacznej części skoncentrowano się na polemice z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Taki zabieg budzi zdziwienie o tyle, że – jak wynika z uzasadnienia wywiedzionej w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej – obrońca skazanego zdaje sobie sprawę z niedopuszczalności stawiania na tym etapie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (s. 3 kasacji).

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów obrońcy skazanego W. Ś. wskazać przede wszystkim należy, że zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 294 § 1 k.k. nie jest zasadny, przy czym nie jest wiadome, z jakich powodów skarżący powołując naruszenie przepisu prawa materialnego wskazuje jednocześnie, że Sąd *ad quem* naruszył przepis prawa procesowego. W tym zakresie konieczne staje się wskazanie, że pomimo zmiany wyroku Sądu I instancji Sąd odwoławczy nie zmieniał ustaleń faktycznych i oceny dowodów dotyczących okoliczności przelewu kwoty 428.200 zł na osobiste konto M. C., a następnie podziału tych pieniędzy w ten sposób, że 200 000 zł otrzymał W. Ś. Wskazując natomiast, że kwota 200 000 zł, jaką przyjął W. Ś. nie stanowi mienia znacznej wartości, skarżący bezkrytycznie pomija, że W. Ś. uczestniczył – jako jeden ze współsprawców – w przyjęciu pochodzącej z przestępstwa kwoty 428.200 zł, która niewątpliwie stanowi mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. Z istoty zaś współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość

popelnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (*zob. postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz.63; wyrok SA w Lublinie z dnia 16 stycznia 2013 r., II AKa 310/12, LEX nr 1280608*).

Odnosząc się natomiast o zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. wskazać przede wszystkim należy, że tożsamy zarzut został przez skarżącego podniesiony już w apelacji. Do zarzutu tego Sąd Apelacyjny odniósł się na s. 32–33 uzasadnienia wyroku, przy czym również obecnie skarżący nie wykazał, aby orzekające w sprawie sądy powinny powziąć uzasadnione wątpliwości, których po wyczerpaniu całego postępowania dowodowego nie udało się usunąć, a które zostałyby rozstrzygnięte na niekorzyść skazanego. To zaś, że skarżący wciąż kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, w tym przyjęcie przez W. Ś. kwoty 200000 zł nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Tożsama argumentacja przesądza o bezzasadności zarzutu naruszenia art. 7 i 410 k.p.k., przy czym – co trafnie wskazuje prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – sposób sformułowania tego zarzutu jak i argumentacja na jego poparcie wskazują, że nie ma on charakteru kasacyjnego. Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi bowiem naruszenia wymienionych przepisów. Nie sposób ponadto nie zauważyć, że formułując tego rodzaju zarzuty skarżący podjął oczywiście nieskuteczną próbę, aby weryfikacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonał Sąd Najwyższy. Z uzasadnienia kasacji wynika bowiem, że obrońca skazanego wciąż nie zgadza się z dokonaną w sprawie oceną wyjaśnień M. C., J. M. i W. Ś., a także zeznań świadków A. C. i E. B. W tej sytuacji niezbędne staje się odesłanie skarżącego chociażby do lektury pisemnych motywów orzeczenia Sądu Apelacyjnego, który na s. 29-33 uzasadnienia rzeczowo i logicznie odniósł się do wątpliwości obrońcy skazanego w tym zakresie.

Nie doszło w przedmiotowej sprawie także do obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Oceniając bowiem zasadność złożonego w apelacji wniosku dowodowego o

zwrócenie się do Centralnego Biura Śledczego o informacje dotyczące przyczynienia się W. Ś. do zatrzymania M. C. i przesłuchanie oficera CBS na okoliczności współpracy W. Ś. z tym biurem Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że okoliczność ta – zgłoszona w końcowej fazie postępowania – nie ma wpływu na treść orzeczenia. Nie sposób jednocześnie zaakceptować argumentacji obrońcy skazanego w tym zakresie, że W. Ś. nie przypuszczał, iż zostanie skazany, a ponadto „nie chciał również afiszować się swoją rolą w ujęciu tego skazanego i współpracą z Centralnym Biurem Śledczym”.

Sąd Apelacyjny za prawidłową uznał ocenę wyjaśnień M. C. dokonaną przez Sąd Okręgowy, w tym co do kwestii, że to skazany W. Ś. był pomysłodawcą przyjęcia pieniędzy pochodzących z przestępstwa wyłudzenia i ich przelewu na osobiste konto jednego ze sprawców, założone kilka dni wcześniej. Sąd odwoławczy nie podzielił w tym zakresie zarzutów i wniosków apelacji. Swoje stanowisko uzasadnił zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. Nie można utożsamiać faktu nie podzielenia zarzutu, a w tym przypadku jednej z okoliczności wymienionych w zarzucie apelacyjnym, z brakiem ustosunkowania się do niego i to na płaszczyźnie rażącego naruszenia prawa.

Odnosząc się do ostatniego z zarzutów obrońcy skazanego wskazać należy, że Sąd odwoławczy rozważył wszystkie wnioski i zarzuty odwoławcze, a w uzasadnieniu orzeczenia podał, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). W szczególności Sąd *ad quem* podzielił dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień M. C., w tym także co do kwestii, że to skazany W. Ś. był pomysłodawcą przyjęcia pieniędzy, które miały wpłynąć na konto spółki V., a pochodzących z przestępstwa wyłudzenia i ich przelewu na osobiste konto M. C., założone kilka dni wcześniej. To zaś, że z taką oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skarżący się nie zgadza nie oznacza, że Sąd odwoławczy nie ustosunkował się do zarzutów apelacyjnych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty obrońcy skazanego za bezzasadne w stopniu oczywistym, przy czym obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

